

Intervju med Kiriaki Christoforidis, intervjuperson nr 36

Projekt: Göteborg berättar

Bandningens längd: 00:55:42

Datum: 2018-08-22

Intervjuare: Rolf Sossna

Plats: Göteborgs stadsmuseum, Sarauws rum

Tid: 11.00 – ca 12.00

Intervju med Kiriaki Christoforidis

Bandningen börjar

Intervjuare 1 [00:00:03]: Då fungerar det?

Talare 1 [00:00:04]: Äh, hallå hallå.

Intervjuare 1 [00:00:05]: Ja, ja det fungerar jättebra. Då börjar vi.

Talare 1 [00:00:09]: Mm.

Intervjuare 1 [00:00:09]: Vi börjar med form-, nej just det, jag ska säga, det är alltså Rolf, Rolf Sossna som intervjuar Kiriaki, Christoforidis. I Sarauws rum på Ostindiska huset och det är den 22a augusti 2018. Vi börjar med det formella då, och du heter?

Talare 1 [00:00:33]: Kiriaki Christoforidis.

Intervjuare 1 [00:00:34]: Och var bor du?

Talare 1 [00:00:34]: Jag bor i Majorna.

Intervjuare 1 [00:00:39]: Mm. Hur, hur är det med, vad gör, yrke?

Talare 1 [00:00:46]: Ja herru du, yrke, jag jobbar fram till december, om jag har tur kanske ännu mindre med att hjälpa arbetslösa människor med att komma in på arbetsmarknaden.

Intervjuare 1 [00:00:59]: Ja, okej.

Talare 1 [00:00:59]: Arbetskonsulent kallas det. Jag är socionom i grunden, jag är också muntlig berättare, jag jobbar med kultur på olika sätt. Så att, mm.

Intervjuare 1 [00:01:07]: Okej. Ähm, är du född i Göteborg?

Talare 1 [00:01:11]: Ja, jag är född i, jag är född i Landala.

Intervjuare 1 [00:01:11]: Född i Landa, okej, var, jag glömde fråga, hur gammal är du?

Talare 1 [00:01:17]: Jag är 51.

Intervjuare 1 [00:01:18]: 51, men då är du uppvuxen i Göteborg?

Talare 1 [00:01:20]: Ja, jag har bott här hela tiden.

Intervjuare 1 [00:01:23]: I Landala?

Talare 1 [00:01:24]: Nej, där bodde jag bara i två år.

Intervjuare 1 [00:01:26]: Ja.

Talare 1 [00:01:27]: Det var gammalt, gammalt hus som revs.

Intervjuare 1 [00:01:30]: Landshövdingehus?

Talare 1 [00:01:32]: Ja, det måste det varit, det var dass på gå-, i svalen.

Intervjuare 1 [00:01:37]: Okej. Kallvatten?

Talare 1 [00:01:38]: Antagligen. Ja det var det ja.

Intervjuare 1 [00:01:37]: Men du kommer inte ihåg så mycket?

Talare 1 [00:01:41]: Nej, nej jag var bara två.

Intervjuare 1 [00:01:41]: Vart tog ni vägen sen då?

Talare 1 [00:01:44]: Sen flyttade, fick min familj en, mina föräldrar fick en lägenhet på Bautastensgatan i, på Hisingen.

Intervjuare 1 [00:01:50]: Jaha. Hur, nybyggt var det miljonprogrammet då?

Talare 1 [00:01:54]: Nej, nej nej nej, det var inga, det var ett sånt här eternitplattehus, trevåningshus.

Intervjuare 1 [00:01:59]: Jaha.

Talare 1 [00:02:00]: Det var inte alls nybyggt, men, men det var modern ändå, det var varmvatten och toalett inomhus och, mm, en tvåa.

Intervjuare 1 [00:02:10]: Okej. Och där växte du upp sen?

Talare 1 [00:02:12]: Där bodde jag tills jag slutade femman, och äh, sen flyttade vi till Biskopsgården, där bodde jag i två år.

Intervjuare 1 [00:02:22]: Var det nybyggt då, var det på miljonprogrammet?

Talare 1 [00:02:25]: Nej, det var inte nybyggt, det började bli dåligt, vi bodde på Solvädersgatan.

Intervjuare 1 [00:02:31]: Ja.

Talare 1 [00:02:32]: Så under dom åren, under dom två åren så började det vara väldigt dåligt skick på husen, och vi flyttade därifrån. Sen revs hela det, hela, alla hus tror jag på Solvädersgatan, och så blev det den här OS-byn som fanns...

Intervjuare 1 [00:02:50]: OS-byn?

Talare 1 [00:02:49]: Ja, det var OS här och då hade man byggt upp baracker, som små boenden för, för, jag antar att det var för idrottsmännen och kvinnorna.

Intervjuare 1 [00:03:04]: Men OS, nej men det har väl aldrig varit OS i Göteborg?

Talare 1 [00:03:06]: Nej men VM då [skrattar 00:03:08].

Intervjuare 1 [00:03:09]: Ja, okej [skrattar 00:03:10], sak samma, men när var detta?

Talare 1 [00:03:13]: Ja, OS, ja, jag är lite mosig i huvet, det kanske man inte ska vara när man ska bli intervjuad.

Intervjuare 1 [00:03:17]: [skrattar 00:03:17]

Talare 1 [00:03:18]: Sådär och sparad i 100 år, men det är klart att det inte varit OS, eller det är inte så klart, jag hänger inte med i den här världen.

Intervjuare 1 [00:03:26]: Nej, inte heller, men jag vet att...

Talare 1 [00:03:25]: Men när var det, det vet jag inte.

Intervjuare 1 [00:03:29]: Att det har inte varit OS i Sverige sen typ 1912 eller något sånt där.

Talare 1 [00:03:30]: Ja, nej nej.

Intervjuare 1 [00:03:32]: VM kanske det kan vara?

Talare 1 [00:03:33]: VM kanske, VM-byn då.

Intervjuare 1 [00:03:34]: Jaja, men det var baracker och sånt då?

Talare 1 [00:03:36]: Ja, alltså det var tillfälligt byggda, nu fick jag lust att googla bara för det.

Intervjuare 1 [00:03:39]: [skrattar 00:03:39]

Talare 1 [00:03:39]: Äh, tillfälligt byggda hus som blev kvar lite grann.

Intervjuare 1 [00:03:46]: Så det var mer än baracker då också?

Talare 1 [00:03:47]: Ja, det var byggda för att man skulle bo i dom.

Intervjuare 1 [00:03:50]: Ja, ja.

Talare 1 [00:03:50]: VM-byn skriver jag, VM-byn Biskopsgården. Ja. Ah, nu har jag inte glasögon på mig, Solvådersbyn eller VM-byn.

Intervjuare 1 [00:04:05]: 95?

Talare 1 [00:04:05]: Mm.

Intervjuare 1 [00:04:06]: Det var när det var VM i Friidrott?

Talare 1 [00:04:08]: Ja.

Intervjuare 1 [00:04:08]: Ja, just det.

Talare 1 [00:04:08]: Ja.

Intervjuare 1 [00:04:10]: Ja, ja ja.

Talare 1 [00:04:11]: Där har vi det.

Intervjuare 1 [00:04:13]: Där har vi det, okej.

Talare 1 [00:04:14]: Så där var inte heller miljon-program, utan det var gam-, fast det var ändå såna där gårdar med tre, trevåningshus där också tror jag.

Intervjuare 1 [00:04:23]: Jaha.

Talare 1 [00:04:23]: Men då flyttade vi därifrån och sen så bodde, flyttade vi till ett radhus i Gårdsten. Det var nybyggt.

Intervjuare 1 [00:04:28]: Det var nybyggt, jaha.

Talare 1 [00:04:30]: Ja. På en liten kulle där.

Intervjuare 1 [00:04:34]: Ja.

Talare 1 [00:04:35]: Och så bodde jag där i några år, tills jag flyttade hemifrån, och då bodde jag i en lägenhet i Lövgärdet, i ett eller två år och sen bodde jag i Gamlestan, sen tog det slut med den killen och då flyttade jag hem igen till radhuset i Gårdsten och efter det, nu är vi

inne 92 tror jag, eh, då flyttade jag till min lägenhet i Majorna.

Intervjuare 1 [00:05:02]: Du har bott i de största, de flesta delarna av Göteborg med andra ord?

Talare 1 [00:05:02]: Ja, ganska mycket. Jag har inte bott i, jag har ju inte bott i Askim och Näset och Örgryte [skrattar 00:05:09]

Intervjuare 1 [00:05:10]: Nej nej, inte den delen om man säger.

Talare 1 [00:05:11]: Jag har hållit mig till dom andra delarna.

Intervjuare 1 [00:05:13]: Men vad tänker du, alltså skillnaden mellan dom olika stadsdelarna och sånt, hur, hur såg du på det när du, det pratas ju mycket om segregationen och sådär nu som om det vore något nytt.

Talare 1 [00:05:24]: Mm, ja men, det var inte så då när jag växte upp.

Intervjuare 1 [00:05:30]: Nej.

Talare 1 [00:05:30]: När jag, när jag bodde på Sol-, när vi bodde på Bautastensgatan, det som var segregerat där det var väl att det bara var, nästan bara var tanter och min familj och någon barnfamilj där.

Intervjuare 1 [00:05:42]: Varför tanter?

Talare 1 [00:05:44]: Ja men det var gamla lägenheter, det var inte så, det var inga barnfamiljer där.

Intervjuare 1 [00:05:46]: Jaha. Jajajaja.

Talare 1 [00:05:49]: Sen byggdes på Dana-, Danagatan tror jag det var, ett nytt sånt där jättekomples med massa lägenheter, dit kom massa barnfamiljer, och dom var vi rädda för, för dom var så tykna dom barnen, vi var vana vid dom gamla tanterna som man skulle gå och handla för [skrattar 00:06:05].

Intervjuare 1 [00:06:04]: Jaha.

Talare 1 [00:06:05]: Dom kunde slänga upp fönstret när som helst och skrika på en att man skulle komma upp och gå och handla, dom behövde Milda, behövde dom ofta, smör [skrattar 00:06:13].

Intervjuare 1 [00:06:13]: Alltså det låter som det gamla Göteborg.

Talare 1 [00:06:16]: Ja, ja men det var så. Och så var det, på andra sidan gatan var det ungarshotell, så det var alltid någon fullegubbe som låg på trottoaren, jag minns, min mamma, hon, jag minns hur hon ofta sträckte ut handen till någon som låg på gatan och så

hjälppte hon dom upp [skrattar 00:06:32].

Intervjuare 1 [00:06:30]: Okej, men du var inte, var du rädd för dom?

Talare 1 [00:06:33]: Nej, aldrig, nej aldrig.

Intervjuare 1 [00:06:36]: Dom var inte farliga?

Talare 1 [00:06:35]: Nej, dom var inte farliga. Och så fanns det en gubbe högre upp på gatan som hade en blomsteraffär, och dit gick jag och min bror för att, ja bara prata och, när man inte hade något att göra. Och han hade vunnit en tävling i att äta pasta snyggast [skrattar 00:06:53]

Intervjuare 1 [00:06:52]: [skrattar 00:06:53]

Talare 1 [00:06:54]: I Italien. Så det berättade han om. Ja. Sånt hände där.

Intervjuare 1 [00:07:00]: Ja men det låter, jag hör ju, intervjuat andra och dom som berättar också om att det fanns en annan kontakt mellan människor.

Talare 1 [00:07:04]: Ja, precis.

Intervjuare 1 [00:07:05]: Ja men om en tant öppnade fönstret och ropade på dig och inte din nära vän eller så, utan...

Talare 1 [00:07:11]: Nej nej, inte, nej, där var det liksom inte, då var det ju inte så att man inte fick be om hjälp eller tala till andras barn.

Intervjuare 1 [00:07:18]: Nej, just det.

Talare 1 [00:07:20]: Utan då var ju barnen barn, gårdens barn.

Intervjuare 1 [00:07:21]: Ja, just det.

Talare 1 [00:07:21]: På något sätt. Eh, så det var inte så mycket mer än det som var segregation, att det inte var så mycket barn, men sen när vi flyttade till Biskopsgården, där var det inte, där var det mest svenska familjer, det var vi på vår gård kanske, och på skolan, i klassen, där var det jag och tre flickor till, och alla hette Sofia, och alla dom kom från Grekland.

Intervjuare 1 [00:07:49]: Jaha.

Talare 1 [00:07:48]: Och jag, men jag hette inte Sofia. Och sen en till tjej som hette Joanna, som också var från Grekland.

Intervjuare 1 [00:07:53]: Varför, varför Grekland?

Talare 1 [00:07:56]: Ja, vet inte, det råkade bli så. Och sen var det några finska, några elever med finsk bakgrund, men sen minns jag inga andra som inte var helsvenska.

Intervjuare 1 [00:08:04]: Men du är ju född i Göteborg, så du är ju liksom helsvensk så att säga?

Talare 1 [00:08:08]: Ja, fast det var jag ju inte...

Intervjuare 1 [00:08:10]: Men dina föräldrar kom från Grekland?

Talare 1 [00:08:08]: Dom är från Grekland.

Intervjuare 1 [00:08:09]: Varför kom dom hit?

Talare 1 [00:08:12]: Varför dom kom hit?

Intervjuare 1 [00:08:14]: Ja.

Talare 1 [00:08:15]: Ja för att ha en chans till att, ett bättre liv.

Intervjuare 1 [00:08:17]: Var det när man importerade arbetskraft?

Talare 1 [00:08:20]: Ja, det var det, fast dom kom ju, dom träffades i Schweiz och valde att flytta hit, dom blev liksom inte, ja, det var inget, dom åkte ut från, dom lämnade Grekland för att kunna jobba och ja.

Intervjuare 1 [00:08:34]: Ja, så.

Talare 1 [00:08:36]: Så det var arbetskrafts, ja, för arbete.

Intervjuare 1 [00:08:38]: Ja ja, jo men vet var ju också den här tiden man åkte, Volvo åkte ner till...

Talare 1 [00:08:42]: Mm, precis.

Intervjuare 1 [00:08:42]: Jugoslavien, Italien, jag är uppvuxen i Skövde här, vid Volvo ungefär, det var väldigt mycket finnar först då, för dom hämtade dom för att jobba här, så att.

Talare 1 [00:08:51]: Mm, precis.

Intervjuare 1 [00:08:53]: Det var verkligen ett arbetskraftsbehov på den tiden då.

Talare 1 [00:08:55]: Precis.

Intervjuare 1 [00:08:55]: Men upplevde du dig som svensk då eller hur kände du?

Talare 1 [00:08:58]: Nej, det där har ju verkligen gått i vågor.

Intervjuare 1 [00:09:02]: Ja.

Talare 1 [00:09:03]: När man är barn så, eller när jag var barn så var jag väldigt känslig för sånt där, och då ser man ju massa olikheter hela tiden, och dessutom, alltså i min familj så var ju det, vi hade ju ganska, då upplevdes det som stränga regler, men senare förstod jag att det kanske inte var så vansinnigt strängt, men eftersom, ja det var lite hårdare hos oss med, ja när man fick komma hem och...

Intervjuare 1 [00:09:32]: Jajaja.

Talare 1 [00:09:32]: sköta skolan och, det gick inte, alltså jag har inte kunnat ha pojkvänner hur som helst, jag har haft det när jag blev äldre och det blev seriöst, men inte liksom, nu har jag denna och sen två veckor senare har jag någon annan, det fanns ju inte i mitt hem. Men jag bodde ju i områden, mm, på den tiden pratade man om olika socialklasser.

Intervjuare 1 [00:09:52]: Ja, just det.

Talare 1 [00:09:54]: Klass, socialklass ett två och tre.

Intervjuare 1 [00:09:55]: Ja just det.

Talare 1 [00:09:57]: Och det var ju inte, det var ju nykläckta bostadsområden, och då kommer ofta folk från lite varstans och bosätter sig, och det, jag vet inte varför men det blir ofta en viss problematik.

Intervjuare 1 [00:10:06]: Jajaja.

Talare 1 [00:10:07]: Är någon slags, man har inte sina rötter med sig, man är liksom uppgrävd och placerad någon annanstans.

Intervjuare 1 [00:10:14]: Ja.

Talare 1 [00:10:15]: Så dom som var mina klasskompisar och kompisar på gården, jag upplevde ju att jag hade extremt stränga regler jämfört med dom.

Intervjuare 1 [00:10:23]: Jaha.

Talare 1 [00:10:24]: För dom hade ju nästan inga alls [skrattar 00:10:26]

Intervjuare 1 [00:10:27]: Men var det även dom som hade grekisk bakgrund?

Talare 1 [00:10:29]: Nej, inte dom. Utan dom på gården.

Intervjuare 1 [00:10:32]: Nej.

Talare 1 [00:10:33]: Dom här bodde ju någon annan, dom här andra flickorna, grekiska, dom,

nej dom hade det ju mycket strängare än vad jag hade.

Intervjuare 1 [00:10:34]: Ja, precis. Så det var.

Talare 1 [00:10:39]: Dom var, inte dom, men jag menar dom svenska eller dom finska eller, där var det ofta, kunde vara inga regler alls.

Intervjuare 1 [00:10:44]: Nej just det.

Talare 1 [00:10:47]: Föräldrar som inte hade koll överhuvudtaget. Eh, jag minns på Sjumilaskolan, det var ett jätteföräldramöte där dom hade bjudit in alla klassers föräldrar till ett supermöte, och det kom två föräldrar.

Intervjuare 1 [00:11:06]: Åh.

Talare 1 [00:11:06]: Den ena var min pappa [skrattar 00:11:08].

Intervjuare 1 [00:11:09]: [skrattar 00:11:09] Hur kändes det då?

Talare 1 [00:11:10]: Nej, det kändes ingenting, jag var van vid att pappa gick på alla så där, så det.

Intervjuare 1 [00:11:14]: Jajaja, han tog det på fullt allvar?

Talare 1 [00:11:14]: Pappa gick alltid på alla möten som, skolan har alltid varit väldigt viktig för mina föräldrar. Men sen när jag fick börja, när jag började på gymnasiet, på Schillerska, då träffade jag ju svenska kompisar som hade det ungefär som jag hemma, där det också var viktigt med skola och man kunde inte vara ute hur länge som helst och man skulle tala om var man var och, så då förstod jag att, men då på, innan det så trodde jag ju att såhär har svenska ungdomar det.

Intervjuare 1 [00:11:46]: Ja.

Talare 1 [00:11:46]: Det var ju mitt Sverige.

Intervjuare 1 [00:11:46]: Varför, var skolan viktig för dig?

Talare 1 [00:11:51]: Ja, det var det ju, för att den var viktig för mina föräldrar [skrattar 00:11:54]

Intervjuare 1 [00:11:55]: [skrattar 00:11:55] Men trivdes du i skolan och liksom?

Talare 1 [00:11:58]: Både och. Trivdes, jag har alltid haft kompisar och så, men vi flyttade så himla mycket så jag hann aldrig, dessutom så var det ju också så att skol-, när vi flyttade till Gårdsten så fanns det ingen skola i Gårdsten, eller ingen högstadieskola. Så då åkte vi ju buss till Gamlestan.

Intervjuare 1 [00:12:20]: Jaha.

Talare 1 [00:12:20]: Så jag gick ju den skolan också fast jag inte bodde där förrän senare då, när jag var i 20-årsåldern bodde jag ju i Gamlestan.

Intervjuare 1 [00:12:27]: Ja.

Talare 1 [00:12:28]: Men, men så jag har gått mycket olika skolor och det gjorde ju att jag var ju tvungen att hela tiden, jag var ju ofta ny, ny i klassen.

Intervjuare 1 [00:12:39]: Mhm.

Talare 1 [00:12:40]: Men det har gått bra ändå.

Intervjuare 1 [00:12:42]: Det har, har det påverkat dig, hur har det påverkat dig?

Talare 1 [00:12:46]: Hur har det påverkat mig?

Intervjuare 1 [00:12:47]: Ja?

Talare 1 [00:12:48]: Aldrig tänkt på om det påverkat mig, men.

Intervjuare 1 [00:12:51]: Vad tror du att, ledande frågor, tror du att du blev mer utåtriktad och liksom?

Talare 1 [00:12:55]: [skrattar 00:12:55]

Intervjuare 1 [00:12:56]: Social och kunna liksom möta människor [överlappande tal 00:12:56] ?

Talare 1 [00:12:58]: Jag har alltid kunnat möta människor, jag har alltid varit nyfiken, jag har alltid liksom haft lätt för att gå fram och presentera mig och, och, tro att det finns en plats för mig [skrattar 00:13:08].

Intervjuare 1 [00:13:07]: Ja, det är inte självklart.

Talare 1 [00:13:10]: Nej, det var det inte om det skulle...

Intervjuare 1 [00:13:10]: Att man [överlappande tal 00:13:10] ?

Talare 1 [00:13:10]: Nej nej det är inte heller självklart, och sen är det inte självklart sen att det finns en plats, för det var det inte när jag började skolan i Gamlestan.

Intervjuare 1 [00:13:17]: Nej, nej.

Talare 1 [00:13:18]: Där var det ju så tydlig hierarki på klasserna, för där i Gamlestadsskolan gick det elever från Gamlestan, där det var lägenheter, gamla lägenheter, Utby där det var

villor och Gårdsten där det var miljonprogram.

Intervjuare 1 [00:13:35]: Jajajajaja.

Talare 1 [00:13:37]: Så det var en tydlig hierarkisk ordning på eleverna, och det märktes på alla håll, från lärare och allting. Och den hade ju eleverna också på något sätt införlivat i sig själva. Så att när jag kom fram till klassen och var liksom, hej jag heter Kicki, vad heter ni, för så kallades jag då, Kicki, då tyckte dom att jag var jättekonstig, och.

Intervjuare 1 [00:13:57]: Så du bröt mot dom reglerna, oskrivna reglerna?

Talare 1 [00:14:00]: Ja, nej men precis, här gick det inte att komma och bara, för dom bestämde vilka dom skulle vara snälla mot.

Intervjuare 1 [00:14:05]: Jaha.

Talare 1 [00:14:06]: Jag kunde inte komma, vi var två som började skolan den terminen, började klassen som nya, och den andra tjejen var blyg och tyst och henne tog dom hand om, men mig mobbade dom faktiskt, eller försökte, en dag mobbade dom nog mig, klassisk mobbning med, ja, kastade mat på mig i bamba och sånt där, men sen gick det inte för jag, jag vek mig inte, men dom frös ut mig, det det kunde jag ju inte...

Intervjuare 1 [00:14:31]: Oj, hur tog du det?

Talare 1 [00:14:33]: Nej det var ju fruktansvärt.

Intervjuare 1 [00:14:34]: Ja.

Talare 1 [00:14:35]: Det var jättehemskt. Men jag fick, jag hade andra kompisar, så på rasterna hade jag ju kompisar i uppehållsrummet.

Intervjuare 1 [00:14:40]: Som, alltså som gick på Gamlestadsskolan men inte i samma klass då?

Talare 1 [00:14:44]: Nej, precis. Ja.

Intervjuare 1 [00:14:45]: Jaha, jajaja.

Talare 1 [00:14:46]: Så, men det var ju hemskt, det var ett hemskt år, och så skulle man åka skolbuss varje morgon och då satt jag längst fram ensam och alla satt längst bak med såna här stora bergsprängare som vi kallade det.

Intervjuare 1 [00:14:57]: Ja, just det.

Talare 1 [00:14:58]: Och lyssnade på Gyllene tider och Noice [skrattar 00:15:02].

Intervjuare 1 [00:15:02]: [skrattar 00:15:02]

Talare 1 [00:15:03]: Så jag kan fortfarande inte höra dom låtarna utan att få en klump i magen.

Intervjuare 1 [00:15:04]: Det låter 80-tal.

Talare 1 [00:15:05]: Det är 80-tal.

Intervjuare 1 [00:15:08]: Ja. Jaha.

Talare 1 [00:15:10]: Men sen, gud vad jag babblar, du ska ju ställa frågor.

Intervjuare 1 [00:15:13]: Nej, nej, berätta.

Talare 1 [00:15:16]: Jo, sen, mot slutet av det året så var jag ju kompis med alla ändå i klassen.

Intervjuare 1 [00:15:19]: Hur gick det till?

Talare 1 [00:15:22]: Nej, jag vet inte, dom bara kom fram till att jag inte var en tråkig person då och att det gick att prata med mig, jag märkte att flera stycken kom fram till mig enskilt och började prata med mig.

Intervjuare 1 [00:15:32]: Jaha.

Talare 1 [00:15:33]: Och sen när det var dags, det här var när jag gick i åttan, och när det var dags att börja nian, då var Gårdstensskolan färdigbyggd, så vi var den första kullen som gick där första året. Eh, och då var jag plötsligt jättepopulär. Alltså bland killarna var jag inte populär men inte, dom gjorde inget för att frysa ut mig. Tjejerna försöka få med sig killarna i den här utfrysningss...

Intervjuare 1 [00:15:57]: Ja.

Talare 1 [00:15:58]: Projektet, men det gick inte, killarna gick inte med på det på något sätt. Men i nian, då fick vi en egen skola och då var det som att alla bara slappnade av. Den här tuffa fasaden, den här ytan, det här stentuffa, det behövdes inte längre, för det fanns ingen man behövde vara tuff gentemot.

Intervjuare 1 [00:16:17]: Intressant.

Talare 1 [00:16:19]: Ja, det fattade jag ju senare, men men.

Intervjuare 1 [00:16:22]: Jajaja.

Talare 1 [00:16:23]: Så då blev alla jättebarnsliga och jätte, ja, på en ganska, ja barnslig nivå, men hjärtlig och glad.

Intervjuare 1 [00:16:30]: Ja, var det bara elever från Gårdsten som gick där?

Talare 1 [00:16:34]: Ja, då var det ju vi som hade åkt buss till Gamlestan som fick en egen skola.

Intervjuare 1 [00:16:36]: Jaha, och då hade ju det gemenskap, också att ni bodde i Gårdsten?

Talare 1 [00:16:39]: Ja, precis. Och och, vi hade ju fått med oss lärare från Gamlestanskolan som ville vara i Gårdsten då.

Intervjuare 1 [00:16:46]: Jajaja.

Talare 1 [00:16:47]: Så vi var jättegglada, och jag blev plötsligt jättepoppis, så det året, när dom skulle rösta fram en lucia som man gjorde på den tiden, då skulle man ju anmäla sig om man var intresserad att vara lucia för det första, och det gjorde flera tjejer, det var ju alltid såna med jättelångt blondt hår.

Intervjuare 1 [00:17:04]: Just det [skrattar 00:17:05]

Talare 1 [00:17:06]: Och jag anmälde mig inte till något sånt, men men killarna i min klass och några andra klasser, dom röstade fram mig ändå, fast jag inte ens var en kandidat.

Intervjuare 1 [00:17:11]: Så du blev lucia?

Talare 1 [00:17:14]: Nej, jag kom på tredje plats bland dom här kandidaterna.

Intervjuare 1 [00:17:17]: Okej, okej.

Talare 1 [00:17:18]: Och Andrea som hade längst och blondast hår, hon var etta.

Intervjuare 1 [00:17:24]: [skrattar 00:17:24]

Talare 1 [00:17:24]: Men när hon fick höra att det ingick att läsa upp en dikt när man var lucia, då sa hon, nej då är jag inte det, så hon vägrade, och nummer två kommer jag inte ihåg vad hon heter men hon hade inte så blondt hår utan det var med cendré som det heter och lite kortare, hon vägrade ställa upp eftersom hon bara var nummer två.

Intervjuare 1 [00:17:43]: [skrattar 00:17:44]

Talare 1 [00:17:45]: Nej, jag är inte ett, så jag blir ingen lucia. Och då var det jag som var nummer tre, och då sa jag, men jag har ju inte ens sagt att jag vill vara lucia, jag har ju inte ens ställt upp och vara kandidat.

Intervjuare 1 [00:17:54]: Nej.

Talare 1 [00:17:55]: Men då kom rektorn fram till mig och så sa han, Kicki, nu är det såhär, det här är första året den här skolan är, alltså i bruk, går i skolan, och det är då man sätter

traditioner, så om det inte blir någon lucia i år så blir det aldrig det [skrattar 00:18:11].

Intervjuare 1 [00:18:12]: Så du kände ansvaret där [skrattar 00:18:12].

Talare 1 [00:18:14]: Så då tänkte jag, ah ja men jag får väl vara lucia då.

Intervjuare 1 [00:18:14]: Och så blev du det?

Talare 1 [00:18:16]: Så blev jag lucia, och jag, ja jag styrde väl upp ganska mycket, jag kommer ihåg att jag hade med mig, för vi skulle ha vita tubsockar på oss, för att det skulle vara vitt, och killarna i klassen, dom hade ju aldrig med sig det när vi repade, så jag minns att jag hade med mig 10, 15 sockar.

Intervjuare 1 [00:18:33]: [skrattar 00:18:33]

Talare 1 [00:18:33]: Till allihop och delade ut. Och så läste jag upp den här dikten, var inte rädd för mörkret, ty ljuset vilar där, det finns ju inget ljus där intet mörker är. Så, och så en dikt till som jag inte minns. Ja. [skrattar 00:18:51]

Intervjuare 1 [00:18:51]: Vad häftigt.

Talare 1 [00:18:52]: Ja.

Intervjuare 1 [00:18:53]: Mm. Men då fick du smak på att?

Talare 1 [00:18:56]: Sen.

Intervjuare 1 [00:18:55]: Ja?

Talare 1 [00:18:56]: Sen, alltså man kan inte fråga mig såna här, jag går igång.

Intervjuare 1 [00:19:00]: Jodå.

Talare 1 [00:19:01]: Sen, flera flera flera år senare så var jag plötsligt berättare.

Intervjuare 1 [00:19:04]: Ja, var det jag tänkte?

Talare 1 [00:19:06]: Och fick jobb på Gårdstensskolan [skrattar 00:19:09] och kom tillbaka dit, och då berättade jag hela den här historien, jag började med att säga, firar ni lucia här, och sen berättade jag hela historien om hur jag hade varit mobbad och utfrusen och hur jag sen blev lucia, och då när jag var där det året, då fanns det kanske en elev på hela skolan som var svensk. Men när jag gick där, då var det jag och min kompis Silvia, vi var dom enda som inte var helsvenska. Eller finskar var det nog också några, men.

Intervjuare 1 [00:19:39]: Ja, men då var ju Gårdsten tämligen... nej, Gårdsten måste ju ha funnits, det är väl 70-tal det byggdes?

Talare 1 [00:19:45]: Ja. Det var det, den kullen där som...

Intervjuare 1 [00:19:47]: Så att skolan byggdes långt senare än än... ?

Talare 1 [00:19:51]: Alltså högstadieskolan, det fanns ju låg och mellanstadie.

Intervjuare 1 [00:19:51]: Ja, jajaja. Men hur var det liksom att växa upp i Gårdsten då, för det har jag också hört människor som har gjort som sett, dom fattade inte att det liksom var ett problemområde, eller så, det märkte dom inte någonting av, utan.

Talare 1 [00:20:05]: Nej, nej inte jag...

Intervjuare 1 [00:20:06]: Det fick dom reda på sen efteråt.

Talare 1 [00:20:08]: Ja, precis. Men men jag växte ju för det första inte upp där, utan jag flyttade ju dit när jag var, vad är man när man ska börja åttan, 14?

Intervjuare 1 [00:20:16]: 14.

Talare 1 [00:20:16]: Mm. Och nej men det var väl ungefär som i Biskopsgården att det var, att jag var dom som hade strängast regler hemma [skrattar till 00:20:26]

Intervjuare 1 [00:20:28]: Ja.

Talare 1 [00:20:29]: Och var inte alltid, jag var inte ute, jag var utfrysens det där första året, så jag hade ju inga kompisar från skolan, i alltså hemma på fritiden, men jag hade min granne, Anna Margetin, vars föräldrar var från Bulgarien och ex-Jugoslavien.

Intervjuare 1 [00:20:45]: Jaha.

Talare 1 [00:20:46]: Så vi spelade gitarr och sjöng och flamsade oss jättemycket, så jag hade ju kompisar hemma.

Intervjuare 1 [00:20:51]: Jaja.

Talare 1 [00:20:52]: Men inte skolkompisar, förrän i nian, då hade jag det.

Intervjuare 1 [00:20:55]: Var det...

Talare 1 [00:20:58]: Ja, men jag hade inte, jag har aldrig haft någon sån här att jag hänger på fritidsgård och sådär, det har inte funnits i min, jag har inte känt till fritidsgårdar som en plats som man, jag har vetat att det finns men det är liksom, ja, det är de tuffa barnen som går där, inte jag.

Intervjuare 1 [00:21:13]: Nej men jag har också intervjuat människor från Hammarkullen och såna som, och det var en kille han berättade om att jo men det är klart att det fanns la problem, och det visste man ju att den gården gick man inte till för det var det och det

gänget och så.

Talare 1 [00:21:23]: Mm.

Intervjuare 1 [00:21:25]: Men annars liksom, han hade liksom inte alls fattat det här förrän i vuxen ålder då va, så.

Talare 1 [00:21:30]: Mm, nej men det var väl ungefär när man började på gymnasiet som jag sa förut som, som det var andra typer av elever liksom, men annars var jag ju van vid att, alltså, det var ganska många som hade det jobbigt hemma, det var en tjej, hon blev utslängd av sin mamma med en väska efter sig i trappuppgången och liksom, jaha, okej.

Intervjuare 1 [00:21:51]: I nian?

Talare 1 [00:21:53]: Ja. Äh, och folk blev gravi-, tjejer blev gravida efter nian, alltså det var mycket sånt, och jag kommer ihåg, efter nian så började jag ju på gymnasiet och på Schillerska och så träffade man kanske någon kompis från Gårdsten på den tiden, och så frågade dom, vad gör du, ja jag pluggar, jaha vad gör du, ja jag jobbar, jobbar i nån fabrik, det fanns en fabrik i Angered som gjorde såna här kretskort, som många satt och lödde.

Intervjuare 1 [00:22:19]: Ja.

Talare 1 [00:22:19]: Jaha, och sen så träffades man igen efter ett tag och pluggar fortfarande, jobbar fortfarande, och sen träffas igen, då gick jag på universitetet, och vad gör du, ja jag pluggar, fortfarande!, kunde dom skrika.

Intervjuare 1 [00:22:35]: [skrattar 00:22:36]

Talare 1 [00:22:36]: Och dom, det var lite sådär att man inte...

Intervjuare 1 [00:22:38]: Men det var självklart för dig att att?

Talare 1 [00:22:41]: Ja, det var självklart för mina föräldrar, och det var det för mig med för jag liksom, det var så, skolan var viktig.

Intervjuare 1 [00:22:50]: Jaja.

Talare 1 [00:22:50]: Jätteviktig, och det förstår jag ju, för mina föräldrar har ju vuxit upp utan att få gå i skolan, för dom är uppvuxna i fattiga byar där det liksom, dom har arbetat sen dom var småbarn. Och skolan var ju vägen bort från, alltså vägen till ett bättre liv helt enkelt.

Intervjuare 1 [00:23:08]: Utbildning, ja. Men började du på universitetet direkt efter gymnasiet alltså?

Talare 1 [00:23:12]: Nej, jag började ett år efter, för att jag inte visste riktigt vad jag skulle läsa till, så att jag, ja, jobbade lite ett år efter.

Intervjuare 1 [00:23:22]: Ja. Det kan jag tro egentligen är ganska nyttigt?

Talare 1 [00:23:26]: Jag tyckte det var nyttigt.

Intervjuare 1 [00:23:25]: Att göra någonting annat.

Talare 1 [00:23:27]: Fast min pappa kallade det för ett år av fiasko [skrattar 00:23:32].

Intervjuare 1 [00:23:30]: [skrattar 00:23:31] Ja men det är ju, nu sägs det man ska välja och veta och gå raka, men jag tror inte det är alls bra, utan egentligen att skaffa sig lite livs och yrkeserfarenhet, faktiskt.

Talare 1 [00:23:42]: Ja, mm.

Intervjuare 1 [00:23:41]: Men sen, då visste du sen när du, när du började på universitetet, då visste du vad du skulle bli?

Talare 1 [00:23:48]: Nja, fast det var inte det jag blev [skrattar 00:23:50]

Intervjuare 1 [00:23:50]: [skrattar 00:23:50] Berätta?

Talare 1 [00:23:53]: Nej jag har alltid velat hålla på med berättelser och att skriva och hålla på med teater.

Intervjuare 1 [00:23:59]: Ja?

Talare 1 [00:24:00]: Regissera, har alltid älskat dans.

Intervjuare 1 [00:24:03]: Ja.

Talare 1 [00:24:04]: Men jag blev ju socionom [skrattar 00:24:05].

Intervjuare 1 [00:24:04]: Jaha, det var den utbildningen du gick?

Talare 1 [00:24:05]: Ja. Och det har i och för sig också alltid legat mig väldigt varmt om hjärtat, att jobba med människor och att hjälpa till.

Intervjuare 1 [00:24:14]: Ja.

Talare 1 [00:24:15]: Det är en naturlig del av mig, faktiskt, att hjälpa till. Så det var inte så att det var extremt långt ifrån mig, i alla fall inte den sidan av mig, men jag hade en annan kanske mer lustfylld sida som jag inte utvecklade just då.

Intervjuare 1 [00:24:31]: Nej.

Talare 1 [00:24:32]: Men som ändå levde kvar i mig och som krävde sin rätt till slut, så att, när jag hade jobbat i sex år som socialsekreterare så tog jag ju tjänstledigt och gick en

skrivarkurs för film och teater.

Intervjuare 1 [00:24:48]: Jaha, ja.

Talare 1 [00:24:49]: Och, sen en annan skrivarkurs och sen jobbade jag plötsligt med att skriva manus, så att jag har ju gjort lite både och.

Intervjuare 1 [00:24:59]: Ja, har det, funkade det, kändes det bra och liksom? Eller fungerar det rent praktiskt och ekonomiskt och känslomässigt och kreativt och alla sätt och vis?

Talare 1 [00:25:09]: Ja, då funkade det, ja alltså det är, alla sätt och vis kan man ju inte kräva att det ska fungera [skrattar 00:25:15]

Intervjuare 1 [00:25:15]: [skrattar 00:25:15] Några sätt?

Talare 1 [00:25:16]: Samtidigt fungerar ju inte alla sätt och vis, men, men just då fungerade det ju för jag fick en anställning som manusförfattare.

Intervjuare 1 [00:25:23]: Oj.

Talare 1 [00:25:25]: På en såpaproduktion som hette Vita Lögnar.

Intervjuare 1 [00:25:28]: Jaha.

Talare 1 [00:25:29]: Och det var ju jättespännande och annorlunda från att ha jobbat då flera år med riktiga människors verkliga problem.

Intervjuare 1 [00:25:40]: Ja, ja.

Talare 1 [00:25:41]: Till att jobba med påhittade människors fiktiva problem.

Intervjuare 1 [00:25:46]: Men hade du nytta av din bakgrund då, kunskaper?

Talare 1 [00:25:48]: Nej, det kan man inte säga. Därför att det är ju en fabrik att jobba på en såpa.

Intervjuare 1 [00:25:52]: Ja.

Talare 1 [00:25:53]: Det, du frågade om det var kreativt, det var det ju på ett plan, men, för det var min kreativitet som jobbade, men det var ju inte så att jag själv fick skapa karaktärer, eller jag fick inte skapa handling, för jag var ju avsnittsförfattare.

Intervjuare 1 [00:26:09]: Jaha.

Talare 1 [00:26:09]: Så då, det är ju en fabrik, det är ju en som hittar på dom långa långa linjerna, det här ska hända i den här serien det här året.

Intervjuare 1 [00:26:15]: Ja.

Talare 1 [00:26:16]: Och sen så är det kommer jag inte ihåg vad dom hette, men det, under den här personen så är det dom som skriver, vad ska hända på det här avsnittet, som en sammanfattande text, och från den texten gör jag sen en dialog. Och gör liksom, så det är klart att det är kreativt utifrån att jag ska skapa en, ett avsnitt utifrån en text på kanske tio rader.

Intervjuare 1 [00:26:42]: Ja.

Talare 1 [00:26:42]: Men det är ju inte så att jag får hitta på nya karaktärer eller handlingen får inte dras hur som helst. Och sen är vi flera personer som jobbar med samma karaktär, så språket ska ju, alltså det ska ju inte helst märkas jättetydligt att nu är det en annan författare som skriver.

Intervjuare 1 [00:26:56]: Nej, precis, så du måste liksom anpassa dig någonstans till den ton som är då?

Talare 1 [00:27:00]: Ja, och därför fanns det ju också en, en redaktion som slipade lite på grejorna så att det blev.

Intervjuare 1 [00:27:09]: Jaha, jaha.

Talare 1 [00:27:07]: Så att det stämde över helheten. Men det var ändå väldigt intressant, för jag hade jobbat med helt andra saker till en mycket sämre lön. Så plötsligt när jag var manusförfattare så tjänade jag 10 000 mer i månaden.

Intervjuare 1 [00:27:20]: Oj.

Talare 1 [00:27:21]: Än när jag jobbade med riktiga människor. Och hade jättetungt ansvar, fast jag var så ung.

Intervjuare 1 [00:27:28]: Ja.

Talare 1 [00:27:29]: Och nu plötsligt så, nej nu var det helt annorlunda, helt annan stämning, helt annat liksom klimat på mötena, det det var väldigt intressant på det sättet.

Intervjuare 1 [00:27:40]: Ja, jag förstår.

Talare 1 [00:27:42]: Plus en helt annan reaktion när man var ute och på någon krog eller något sånt där.

Intervjuare 1 [00:27:47]: Ja just det.

Talare 1 [00:27:47]: Och talade om att man är socionom, eller talar om att man skriver för Vita Lögnen.

Intervjuare 1 [00:27:52]: [skrattar 00:27:52]

Talare 1 [00:27:53]: [skrattar 00:27:54] Så det var ju också en upplevelse, att märka den skillnaden. Mm.

Intervjuare 1 [00:28:00]: Jag har ju hört talas om, jag har skrivit om, dramatiserat själv också, det här att personen när man, stickspår, måste bara fråga dig, får karaktärerna får ett eget liv, helt plötsligt gör dom saker och säger saker som man liksom inte riktigt har tänkt ut, eller replikerna bara kommer av sig själv, upplevde du det också?

Talare 1 [00:28:17]: Mm, inte med det jobbet.

Intervjuare 1 [00:28:20]: Nej.

Talare 1 [00:28:22]: För där var det ju, alltså lite grann.

Intervjuare 1 [00:28:24]: Ja?

Talare 1 [00:28:25]: För jag hade ju en kollega, eller före detta kollega då från socialkontoret som sa att, han aldrig gissade fel när han tittade på serien om det var mitt avsnitt eller inte, vilket man såg sen i eftertexten.

Intervjuare 1 [00:28:41]: Jaha.

Talare 1 [00:28:42]: För att han, ja jag vet inte om detta är något att säga, men han sa att det alltid var lite snusk-skämt med när jag [skrattar 00:28:47]

Intervjuare 1 [00:28:47]: [skrattar 00:28:47]

Talare 1 [00:28:49]: När jag skrev, och det hade inte jag märkt själv. Men inte så att karaktärerna får eget liv. Däremot nu, för nu skriver jag ju en roman, där kan man snacka om karaktärer som både får eget liv men också överhuvudtaget ploppar upp från ingenstans och ska in i texten och ska in i berättelsen, medan jag själv sitter och tänker, vad gör den här karaktären här. Jag skriver om en tjej som bor i ett hus och det är ett riv, riv, fallfärdigt hus som ska rivas, så alla är lite kufaktiga som bor där, lite bohemer, lite gamla, en gammal sjöman och en pensionär och, och en businessman i kostym och blanka skor, och jag har alltid, jag tänkte, men vad gör han här. Jaja men nu är han ju här så han får väl vara här då. Och jag länge visste inte varför han bodde i det huset, och inte han själv heller, men framemot när det var ungefär en, ja en fjärdedel kvar av romanen, då kom plötsligt en förklaring varför han bodde där.

Intervjuare 1 [00:29:50]: Jaha.

Talare 1 [00:29:51]: Så att...

Intervjuare 1 [00:29:52]: Fascinerande.

Talare 1 [00:29:53]: Ja, det är verkligen, verkligen roligt. Så det skulle jag ju vilja göra hela tiden, jag skulle vilja skriva.

Intervjuare 1 [00:29:59]: Är den klar?

Talare 1 [00:30:00]: Ja klar på så sätt att själva storyn är färdigskriven, men nu skriver jag ju på sjätte redigeringsomgången. Så den är ju inte klar-klar.

Intervjuare 1 [00:30:09]: Nej nej.

Talare 1 [00:30:11]: Sen kommer ju nästa jätteprocess att försöka få något förlag som vill ha den.

Intervjuare 1 [00:30:15]: Har du skrivit mer som har blivit, eller har du gett ut någonting?

Talare 1 [00:30:18]: Inte, inte såhär stora grejer, jag har ju gjort små noveller och sånt där i damtidningar när jag var ung, men sen har jag gjort föreställningar som jag har varit med och spelat upp på scen.

Intervjuare 1 [00:30:31]: Jaha.

Talare 1 [00:30:32]: Så på så sätt har ju saker blivit, och så det här med Vita Lögner då, men, ja, så sett har jag ju.

Intervjuare 1 [00:30:39]: Vad hände efter Vita Lögner då, för att då var du ju anställd som manusförfattare.

Talare 1 [00:30:40]: Ja precis.

Intervjuare 1 [00:30:43]: Det är ju inte jättevanligt.

Talare 1 [00:30:44]: Nej. Nej efter det fick jag barn, då kom Cleo, och då försökte jag komma igång efter mamma-ledigheten, försökte komma igång med något, jag visste inte riktigt vilket ben jag skulle stå på, skulle jag satsa på manus-skrivandet eller skulle jag satsa på det sociala arbetet, jag ville jobba med tjejer, jag ville jobba med tjejgrupper, kom jag på nu, det hade jag glömt. Men jag kom inte så jättelångt, för jag blev gravid igen och då kom Tilda, två år senare. Och då är vi framme på 2000, Tilda är född 00. Och sen, sen startade jag, nej det tog lite längre tid, jag kommer inte ihåg. Men jag gick väl några projekt för folk som ville, som hade någon projekt eller företagsidé, och så träffade jag en vän och kollega, Carina Arle, och vi slog oss ihop och gjorde något som vi kallade för föreläsningföreställningar.

Intervjuare 1 [00:31:54]: Ja okej.

Talare 1 [00:31:56]: Äh, vi kallade det för Scener ur ett arbetskap.

Intervjuare 1 [00:32:00]: Jaha.

Talare 1 [00:32:03]: Så vi var ute på arbetsplatser, vi har jobbat 10 år ihop, mer, måste vara 12 år nu.

Intervjuare 1 [00:32:12]: Ja

Talare 1 [00:32:12]: Där vi, vi spelar upp scener ur olika, ja olika situationer på olika arbetsplatser, vi har gjort jättemycket för äldrevården. Och det är korta scener som vi gestaltar då ett problem kanske, att dom tycker att, nej vi har svårt med samarbete här, ja men då gör vi en liten scen på det och sen så bollar vi ut frågor till publiken och så får dom svara och så får dom vara med och.

Intervjuare 1 [00:32:36]: För det måste finnas ett jättebehov utav det?

Talare 1 [00:32:40]: Det gör det säkert, men vi har inga uppdrag [skrattar 00:32:42].

Intervjuare 1 [00:32:42]: Mhm, inga pengar?

Talare 1 [00:32:42]: Inte, inte nu har vi inte det, men vi är inte så duktiga på att sälja in oss.

Intervjuare 1 [00:32:46]: Nehej.

Talare 1 [00:32:47]: Men sen har jag gjort lite annat, ja jag har ju jobbat som berättare helt enkelt, det har jag gjort sen, nu smällde dörren igen, det var inte Rolf som sköt mig [skrattar 00:33:00].

Intervjuare 1 [00:33:00]: [skrattar 00:33:00] Men det ligger lite ändå nära det som du pratar om det här.

Talare 1 [00:33:04]: Ja, ja precis.

Intervjuare 1 [00:33:04]: Föreläsningarna?

Talare 1 [00:33:05]: Mm, ja, sen har jag varit berättare jättemycket i skolor också på äldreboenden, haft lite större projekt som varit väldigt roliga genom Tillt som är ett företag sprunget ur Skådebanan...

Intervjuare 1 [00:33:18]: Just det, just det.

Talare 1 [00:33:22]: Som är en organisation. Bara så ni vet, om 100 år [skrattar 00:33:27]

Intervjuare 1 [00:33:28]: [skrattar 00:33:28]

Talare 1 [00:33:29]: Så dom har skickat ut mig på olika uppdrag runt om i Västra Götaland, och två gånger har jag varit ute på äldreboenden i längre perioder, jag har varit en dag i veckan under nästan ett helt år...

Intervjuare 1 [00:33:41]: Jaha.

Talare 1 [00:33:42]: Och jobbat med berättande, men jobbat med ett all, all, kultur alltså, få in kultur i äldreboendet. Så då har jag jobbat med personalen som i sin tur ska kunna jobba med dom boende.

Intervjuare 1 [00:33:54]: Ja, mm. Men och, det här gör du fortfarande då eller?

Talare 1 [00:34:01]: Ja, alla dom här frilans, ska vi stänga? En unge som gråter förtvivlat så att det ekar. Jo men alla dom här frilansjobben, dom har jag ju haft kvar fast trappat ner lite eftersom jag nu i två års tid har jobbat med långtidsarbetslösa, så jag har inte jagat några uppdrag, men om någon har ringt mig så har jag ju tackat ja.

Intervjuare 1 [00:34:25]: Men har du gjort det då i egen regi eller varit anställd någonstans?

Talare 1 [00:34:27]: Ja, jag har, nej jag har gjort det i 12 år har jag varit egen.

Intervjuare 1 [00:34:32]: Ja.

Talare 1 [00:34:33]: Så även nu när jag har jobbat med arbetslösa så har jag gjort det som egen.

Intervjuare 1 [00:34:36]: Ja, okej.

Talare 1 [00:34:35]: Så jag är underkonsult.

Intervjuare 1 [00:34:38]: Jaja.

Talare 1 [00:34:39]: Så, jag lär ju inte få någon pension att tala om, men, det har varit väldigt roligt ändå och jag har liksom kunnat skapa, träffat massa människor, träffat massa elever och ungdomar, gamla människor på äldreboende, och också gjort lite, för det tycker jag är väldigt kul med såna här generationsöverskridande.

Intervjuare 1 [00:35:01]: Ja.

Talare 1 [00:35:02]: Så jag har gjort, en del föreställningar har jag gjort på äldreboenden dit dagisgrupper har kommit.

Intervjuare 1 [00:35:06]: Jaha.

Talare 1 [00:35:09]: Ja. Och då har jag dels berättat men så har jag också parat ihop dom...

Intervjuare 1 [00:35:14]: Oj.

Talare 1 [00:35:14]: En gamling och ett barn, och så får dom lite enkla frågor kring sagor att prata om, och då har det varit så roligt, för nu är det så modernt med gamla namn.

Intervjuare 1 [00:35:26]: Just det.

Talare 1 [00:35:27]: Så i flera grupper, jag har inte gjort det här så många gånger, men i flera grupper så har det ändå funnits dubletter, en gammal Olof och en liten Olof.

Intervjuare 1 [00:35:33]: Ja men ja [skrattar 00:35:35]

Talare 1 [00:35:36]: En gammal Elsa och en liten Elsa, och då har dom fått jobba ihop.

Intervjuare 1 [00:35:39]: Ja vad roligt, då skiljer det inte 100 år, men kanske 80 åtminstone, 90 kanske?

Talare 1 [00:35:47]: Ja.

Intervjuare 1 [00:35:47]: Hur ser du på det då med det här frilansandet, då har inte du varit jättemycket fast anställd då utan det låter ju som att du frilansat?

Talare 1 [00:35:55]: Jag har frilansat sen 2005. Två, ett år var jag anställd, men inte fastanställd utan det var en sån här projekt, som jag tog för att så som nu då, man blir ju trött på att jaga uppdrag.

Intervjuare 1 [00:36:11]: Ja, jag förstår.

Talare 1 [00:36:13]: Det är ett himla jobb, så jag fattar inte riktigt hur jag klarade det, att försörja mig och mina barn, i 12 års tid liksom.

Intervjuare 1 [00:36:22]: Men det har ju helt uppenbart funkat?

Talare 1 [00:36:24]: Det har funkat, men jag är ju trött.

Intervjuare 1 [00:36:26]: Ja jag förstår det.

Talare 1 [00:36:26]: Jag är sliten, i perioder är jag helt dränerad, för att det är sånt, det är sånt liksom jobb, det är ju en ganska smal nisch att berätta sagor, det är ju inget som man blir rik av.

Intervjuare 1 [00:36:39]: Nej nej.

Talare 1 [00:36:38]: Men det har funkat.

Intervjuare 1 [00:36:41]: Men du känner att det ger mycket, men får du mycket igen också, alltså inte ekonomisk då kanske men?

Talare 1 [00:36:47]: Vad sa du, inte?

Intervjuare 1 [00:36:48]: Inte ekonomiskt, men möten med människor?

Talare 1 [00:36:49]: Ja, ofta så kan jag ju känna, det, men men, efter ett tag så blir, det blir ju,

man blir ju trött även, till exempel i skolor, det har varit jätteroligt, väldigt givande, ungar älskar det, dom är så gulliga och tacksamma, minns en klass, dom var så gulliga, en morgon när jag kom, då hade dom lagt en filt på min stol och en flicka kom fram och lånade ut sitt suddigummi för att jag skulle ha det och lukta på emellanåt [skrattar 00:37:21]

Intervjuare 1 [00:37:22]: [skrattar 00:37:22]

Talare 1 [00:37:23]: Och dom hade gjort teckningar och, så ibland är det såhär, å vad underbart, men tyvärr, väldigt ofta, så kommer man till klasser där läraren inte har tid att vara med, där läraren passar på att göra annat och inte har ordnat med var vi ska vara någonstans, och det är inte så uppdraget ser ut, lärare ska vara med, jag kommer fem gånger och berättar en lång följetång, jag berättar om Odysseen, den ska dom kunna jobba med, eller hon ska veta vad dom, vad barnen hör. Eller, som vilket jag inte vet om detta är nästan ännu värre, att läraren sitter i rummet men gör helt andra saker.

Intervjuare 1 [00:38:00]: Jaha.

Talare 1 [00:38:01]: Sitter och rättar prov, är inte med, och signalerar att det här är inte viktigt, blir ju signalen då, och det tycker jag är väldigt tråkigt, och jag förstår, folk idag är överhopade med uppgifter och då passar man på när det kommer, men det är ändå tråkigt, och det är en tråkig signal till barnen. Och ofta på äldreboenden också faktiskt, att man...

Intervjuare 1 [00:38:22]: Samma där?

Talare 1 [00:38:24]: Om jag kommer, inte den här när jag jobbat långa, hela år, för då får man en relation till personalen, men ibland när man har såna här korta uppdrag, man ska in, ja i en timme bara, då är det sällan man ser att personalen är vaken och lyssnar, är med, utan, sitter och är trötta och kan till och med ha, kan till och med störa genom att fråga dom gamla, vill du sitta kvar, vill du sitta kvar, och dom sitter ju där, dom har inte visat tecken på att inte vilja sitta kvar, nu gnäller jag väldigt mycket, men, men jag tror att, för det konstiga är ju att samma person skulle kunna komma på kvällen och till och med betala entré för att höra det här.

Intervjuare 1 [00:39:04]: Ja just det, just det.

Talare 1 [00:39:06]: Och då vara pigg och vaken. Och jag tänker, det är inte personalens fel, men det är något fel någonstans.

Intervjuare 1 [00:39:15]: Ja. Vad tror du är felet?

Talare 1 [00:39:17]: Nej men folk är slutkörda.

Intervjuare 1 [00:39:21]: Ja

Talare 1 [00:39:21]: Folk är utarbetade, känner inte att dom har någonting att säga till om på jobbet, känner sig istället för att vara glada, å det kommer en berättare hit, så känns det som att, ah, nu kommer det någon som vi måste få in i schemat. Så att jag tror att vi, jag tycker

att vi lever i en tid där det är, alldeles för mycket resursslöseri, för folk har resurser.

Intervjuare 1 [00:39:45]: Ja.

Talare 1 [00:39:46]: Och idéer och energi, som man vill ge, men det styrs över huvudet på folk, så...

Intervjuare 1 [00:39:51]: Tas inte till vara?

Talare 1 [00:39:53]: Nej, det tas inte tillvara på, och det blir mer och mer inrutat, i äldreomsorgen, det är ju nästan så man, osch, jag har sett, jag har varit där så mycket nu så att jag...

Intervjuare 1 [00:40:00]: Ja.

Talare 1 [00:40:02]: Kan bli lite rädd för åldrandet.

Intervjuare 1 [00:40:06]: Okej, är det som fabrik eller?

Talare 1 [00:40:08]: Nej men det är så lite tid kvar och det blir lite fabrik, att man mäter tiden. Vad får det kosta i tid att byta blöjor, vad får en lunch kosta i minuter, och var tar mänskligheten vägen?

Intervjuare 1 [00:40:20]: Mm, mm.

Talare 1 [00:40:21]: Jag menar, och och det där spontana som kunde finnas att man har raster ihop och skrattar och har det...

Intervjuare 1 [00:40:30]: Ja, precis.

Talare 1 [00:40:31]: Roligt, det är ju väldigt värdefullt för en arbetskraft, för en grupp, att man har, får energi, att man laddar. Men när man går runt i missnöje, om man badar i missnöje hela dagarna, då blir det ingen kvalitet för brukarna.

Intervjuare 1 [00:40:45]: Det var någon som pratade om anorektiska organisationer, man har slimmat och tajtat så det finns inga marginaler längre, utan det?

Talare 1 [00:40:56]: Nej, och jag hör och ser ganska ofta chefer på mellannivå som bryter ihop i korridorerna och gråter och har sig och, på ett av dom här ställena jag var på så träffade jag chefen, hon var så stressad hela tiden.

Intervjuare 1 [00:41:08]: Ja, ja.

Talare 1 [00:41:09]: En morgon när jag kom så sa jag, hej, då tittade hon på mig och så sa hon, du jag återkommer till dig [skrattar 00:41:17].

Intervjuare 1 [00:41:19]: [skrattar 00:41:19]

Talare 1 [00:41:19]: Och då kände jag, nu nu är det jobbigt, jag sa faktiskt bara hej.

Intervjuare 1 [00:41:23]: Ja, men det är ju så, alltså det, vad som ökar vad gäller sjukskrivning och sånt, det är ju psykiska sjukdomar och...

Talare 1 [00:41:27]: Vi kör ju slut på oss själva, och nu när jag jobbar med långtidssjukskrivna då, nu ser jag ju det här hela dagarna, folk som mår dåligt, och då blir man ju lite påverkad och inte riktigt fullt realistisk, för nu får jag för mig att det finns bara två grupper, dom som är jättesjuka och dom som får ta hand om dom sjuka.

Intervjuare 1 [00:41:47]: [skrattar 00:41:47]

Talare 1 [00:41:47]: Och så är det förstås inte. Men, men det är lite varning på hur vi gör, hur vi har det.

Intervjuare 1 [00:41:52]: Ja, men det här tycker jag är någonting som man har, går igen i hela samhället.

Talare 1 [00:41:56]: Ja.

Intervjuare 1 [00:41:57]: Alltså vi har tajtat och slimmat och stressat och liksom, det ska effektiviseras och, jag intervjuade en människa från Volvo, han pratade om förr så fanns ju den här Volvoandan, man stod och tjötade och sådär va, men.

Talare 1 [00:42:09]: Ja, precis.

Intervjuare 1 [00:42:09]: Men nu nu liksom är det så tajt så man hinner inte med ens att slänga ett ord med, med varandra?

Talare 1 [00:42:13]: Nej, men så var det på, när jag började på socialkontoret, vi tyckte vi hade ganska tufft med vårt arbete och med klienter som mår dåligt, och en organisation som var inte alltid så förstående, men vi hade våra fikaraster, en på förmiddagen och en på eftermiddagen, och då var vi jättemånga och vi skrattade och vi hade så kul.

Intervjuare 1 [00:42:33]: Ja just det.

Talare 1 [00:42:34]: Och vi hade personalfester på kvällarna, på arbetsplatsen, och vi hade så roligt, för det fanns plats för det. Och senare förstod jag ju att vi hade det inte så jobbigt då som vi trodde, för sen blev det extremt mycket värre, och vi splittrades upp i smågrupper som inte fick ha rast samtidigt, utan, en grupp då, en grupp då, och det blev ju till slut att man inte gick på rast överhuvudtaget, för det för, och det är farligt, vi håller på, vi är inne i någon farlig karusell, känner jag.

Intervjuare 1 [00:43:02]: Alltså jag tror inte att, för det handlar ju också, har jag förstått det som, om ökad administration och att vi ska liksom.

Talare 1 [00:43:08]: Jaja.

Intervjuare 1 [00:43:09]: Det är klart, vi måste skriva ner papper och sånt, men att det har tagit över, pratade med en läkare som säger att han hinner inte knappt träffa patienter, utan det är administrationen som tar över.

Talare 1 [00:43:15]: Nej, det märker man ju.

Intervjuare 1 [00:43:18]: Och då, alltså då är det på väg åt fel håll.

Talare 1 [00:43:19]: Det märker man ju när man är patient.

Intervjuare 1 [00:43:20]: Ja.

Talare 1 [00:43:21]: Nu är jag ju så gammal så att jag kan tycka synd om dom, men när jag var yngre så var jag ju rädd för att gå till läkaren om jag var sjuk, för jag ville inte träffa någon tyken och stressad läkare som inte skulle förstå mig. Har du ingen rolig fråga om Göteborg nu?

Intervjuare 1 [00:43:33]: [skrattar 00:43:34] Jodå, trivs du i din stadsdel?

Talare 1 [00:43:36]: Ja, jag älskar min stadsdel, det gör jag.

Intervjuare 1 [00:43:40]: Varför då?

Talare 1 [00:43:41]: Nej men den är levande, den är avslappnad, man kan gå ut och se lite koko ut, man kan ställa sig i myskläder i kön till franska bageriet, som slingrar sig utanför bageriet, för det är så litet.

Intervjuare 1 [00:43:58]: Var i Majorna bor du?

Talare 1 [00:44:01]: Jag bor på Haråsgatan som...

Intervjuare 1 [00:44:03]: Var ligger den?

Talare 1 [00:44:03]: ligger nära Fjällgatans hållplats.

Intervjuare 1 [00:44:05]: Jaha.

Talare 1 [00:44:06]: Bakom, eller det är en höjd ovanför Karl Johansskolan.

Intervjuare 1 [00:44:09]: Ja.

Talare 1 [00:44:10]: Och jag tror det är Koopmansgatan som har det lilla franska bageriet som är så poppis och som gör såna underbara bröd, så att på lördagsmornarna så står folk i en liten kö, och då känner man en gemenskap, för folk står där och ja, man småpratar och jag kan inte gå och handla utan att träffa en, minst en person som man ska hälsa på, och det,

det är levande, det finns två stora kulturhus alldeles tätt intill varandra, Oceanen och Musikens hus.

Intervjuare 1 [00:44:37]: Ja just det.

Talare 1 [00:44:38]: När jag flyttade in så var det ju fullt med småbutiker, det var ju ost...

Intervjuare 1 [00:44:41]: Hur länge har du bott?

Talare 1 [00:44:43]: Jag har bott där i 20, 92, 2002, 2012, 26 år.

Intervjuare 1 [00:44:50]: Vad kul.

Talare 1 [00:44:51]: Ja det är länge, det är inte klokt.

Intervjuare 1 [00:44:55]: Ja.

Talare 1 [00:44:55]: Men då fanns det fortfarande små butiker, ostbutikerna och fiskbutikerna och smör, smörgåsbutikerna finns faktiskt fortfarande kvar och det är helt otroligt, jag har aldrig varit inne där.

Intervjuare 1 [00:45:02]: Men den finns kvar.

Talare 1 [00:45:05]: Den finns kvar, i dom här små affärs, i bottenvåningen på stendelen på Landshövdingshuset.

Intervjuare 1 [00:45:11]: Ja.

Talare 1 [00:45:11]: Men nu har jättemånga av dom blivit lägenheter.

Intervjuare 1 [00:45:13]: Ja.

Talare 1 [00:45:14]: Men caféer och andan finns kvar. Men förr var det lite mer så, när man tittade upp i vilken lägenhet som helst så kändes det som dom var inredda med lite vintage, lite sån här.

Intervjuare 1 [00:45:26]: På riktigt?

Talare 1 [00:45:28]: På riktigt, ja, nu är det ganska många såhär lyxrenoverade lägenheter som man kan se.

Intervjuare 1 [00:45:33]: Ja. Varför har det förändrats, Majorna?

Talare 1 [00:45:35]: Ja, det har ju förändrats på det sättet att det kan vara dyra bilar parkerade på gatan. Men också alltså detta också med de här små butikerna. Skolan tycker jag kanske inte har funkad så bra i Majorna tyvärr, det har ju varit ganska mycket problem med skol...

Intervjuare 1 [00:45:54]: För dina barn har gått där?

Talare 1 [00:45:56]: Mina barn har gått på en friskola som heter Bild och form-skolan i Masthugget.

Intervjuare 1 [00:45:58]: Jaha, ja den har ju ofta haft lite upp och nergång har jag förstått det som?

Talare 1 [00:46:02]: Ja, fast ändå stabil när det gäller personal.

Intervjuare 1 [00:46:06]: Jaha?

Talare 1 [00:46:07]: Den har varit ändå, sen får väl dom aldrig nobelpris i administration och struktur.

Intervjuare 1 [00:46:12]: [skrattar 00:46:12]

Talare 1 [00:46:13]: Men, men dom har varit stabila, personalen har varit där, och mina barn har varit glada att ha gått där.

Intervjuare 1 [00:46:21]: Hur upplever du, eller man pratar ju om gentrifiering, alltså att att...

Talare 1 [00:46:24]: Mm.

Intervjuare 1 [00:46:25]: Upplever du det i Majorna? För Majorna har blivit lite sådär, lite utskällt sådär liksom, hipster, söder.

Talare 1 [00:46:32]: Ja

Intervjuare 1 [00:46:32]: Liksom, sådär.

Talare 1 [00:46:34]: Ja, precis, fast jag vet inte för att, jo det är ju så att det är lite coolt att bo där, men samtidigt så har det här varit så länge, så Majorna ändå har varit liksom en, gått från att ha varit en sjömansstadsdel till arbetarstadsdel och akademikerstadsdel, mycket kulturarbetare som har varit där naturligt, innan hipsterseran.

Intervjuare 1 [00:47:02]: Ja

Talare 1 [00:47:03]: Som är där på riktigt på något sätt.

Intervjuare 1 [00:47:05]: Ja, precis. Det handlar naturligtvis om hyresnivåer, så enkelt.

Talare 1 [00:47:09]: Ja, och bos, det är mycket, många bostadsrätter som, många hyresrätter har ju blivit bostadsrätter.

Intervjuare 1 [00:47:15]: Ja, ja det är kört då.

Talare 1 [00:47:16]: Då blir det ju, då måste ju folk ha pengar för att kunna bo där. Jag bor också i en bostadsrätt, när jag flyttade in så kostade den 290 000, och sen flyttade jag till en trea i samma.

Intervjuare 1 [00:47:26]: Där har du pensionen.

Talare 1 [00:47:28]: Ja, men jag vill ju kunna lämna den till mina barn också, jag vill inte..

Intervjuare 1 [00:47:32]: Nej dom får väl klara sig själva [skrattar 00:47:33]

Talare 1 [00:47:34]: Nej, så kan man inte.

Intervjuare 1 [00:47:35]: Men då har du ju pensionsförsäkring, nej, men alltså jag ångrar att vi inte har någon bostadsrätt.

Talare 1 [00:47:40]: Jag är så tacksam att jag lyssnade på min pappa då, för det är det enda ekonomiskt smarta jag gjort i hela mitt liv, att jag köpte en bostadsrätt. Jag tänkte flytta till andra hand och kollektiv och hit och dit.

Intervjuare 1 [00:47:50]: Ja, just det.

Talare 1 [00:47:50]: Och min pappa sa, men köp en lägenhet. Och jag ramlade baklänges, va, köpa, det gör ju bara vuxna [skrattar 00:47:55]. Men jag gjorde det då för 290 000, och så flyttade till en trea senare för när vi väntade andra barnet, och nu är den ju värderad till tre komma sju.

Intervjuare 1 [00:48:05]: Ja, men sälj den och köp en etta eller två då och sen så har du pensionen och så har du fått barnen själva vad lägenheten är värd, så blir det något man får lämna efter sig ändå.

Talare 1 [00:48:17]: Ja, jo så kanske det får bli, eller så får jag flytta någon annanstans, jag älskar Göteborg men jag blir deprimerad av vädret på vintrarna.

Intervjuare 1 [00:48:23]: [skrattar 00:48:23]

Talare 1 [00:48:24]: Alltså jag blir sänkt, på riktigt.

Intervjuare 1 [00:48:27]: Tror du att Majorna överlever gentrifieringen? Det känn, lät som att det är så stabilt så att det kommer klara detta?

Talare 1 [00:48:36]: Men alltså, det det är ju lite blandat ändå, det är ju inte så att det är bara, det har kommit fler invandrarfamiljer också sen, sen jag flyttade dit, det har alltid funnits lite problem med droger och ungdomsgäng också i Majorna, jag tror det, det är en bland, jag tror inte det blir en fasadstadsdel.

Intervjuare 1 [00:49:01]: Nej.

Talare 1 [00:49:02]: Fast jag vet inte.

Intervjuare 1 [00:49:07]: Nej. Du sa att, du tröttnat på vädret i Göteborg, det kan jag förstå, är det något mer som du känner dig trött på i Göteborg? Vad är det som inte är bra med Göteborg?

Talare 1 [00:49:19]: Ja, vad är det som inte är bra.

Intervjuare 1 [00:49:21]: Varför skulle du flytta ifrån?

Talare 1 [00:49:23]: Alltså det händer ju, varför jag skulle flytta ifrån Göteborg, nej det skulle mest vara för att jag vill uppleva något annat och kanske göra andra saker i livet, men det är ju inte alltid man har, alltså jag tänker på, det har ju varit ett och annat med korruption i staden också.

Intervjuare 1 [00:49:40]: Ja just det, ja ja.

Talare 1 [00:49:43]: Som inte är så kul, hmm. Alltså det är lite konstigt, för jag upplever det ju inte i min vardag, men man hör ju saker om Göteborg och om, det har varit mycket våld i olika stadsdelar, som känns skrämmande, att det liksom blir så segregerat, att vissa stadsdelar blir nästan egna små städer.

Intervjuare 1 [00:50:09]: Ja.

Talare 1 [00:50:10]: Ähm, men det skulle, det känner, har jag aldrig tänkt på som skulle vara en anledning att flytta.

Intervjuare 1 [00:50:17]: Nej.

Talare 1 [00:50:18]: Men det är, alltså även i centrum ibland, när man går, till exempel Femman-huset, det känns också som att det har blivit, det är väldigt många som är arbetslösa, eller i alla fall daglediga som hänger där och, det känns som att det blir mer och mer segregerat helt enkelt, det blir det.

Intervjuare 1 [00:50:41]: Upplever du att det har ökat detta, för jag tänker Femman har ju alltid haft det ryktet att det, och kidsen och dom här.

Talare 1 [00:50:45]: Mm, jag tycker det ökat.

Intervjuare 1 [00:50:49]: Som hängde där liksom, och så.

Talare 1 [00:50:51]: Jag tycker att det känns ökat.

Intervjuare 1 [00:50:51]: Ökat.

Talare 1 [00:50:52]: Det känns som att, vissa hänger där hela dagarna, andra går snabbt in

och sköter sitt ärende och sen lämnar man.

Intervjuare 1 [00:51:03]: Ja.

Talare 1 [00:51:04]: Man har det inte riktigt som ett, det är inte det här, ja, trevligt att gå runt och, men.

Intervjuare 1 [00:51:13]: Är det här någonting som du upplever att det är särskilt i Göteborg eller är det något du upplever när det gäller Sverige eller inte bara Sverige utan överhuvudtaget liksom världen som helhet?

Talare 1 [00:51:25]: Ja, det tror jag ju, världen som helhet, men Sverige, jag är ju i Göteborg i Sverige, så jag vet inte riktigt hur det ser ut, men jag kan tänka mig att det är väldigt uppdelat, att det finns, ja det är det ju.

Intervjuare 1 [00:51:42]: Ja.

Talare 1 [00:51:42]: Och världen som helhet tycker jag också att det blir mer vi och dom.

Intervjuare 1 [00:51:47]: Ja.

Talare 1 [00:51:47]: Det är liksom, ta hand, skynda sig och ta hand om sig själv och strunta i andra-mentalitet, på ett sätt som jag inte känner igen när jag var liten. När jag var liten så, jag minns min mammas utsträckta hand mot Ove tror jag han hette, som ofta ramlade omkull på trottoaren.

Intervjuare 1 [00:52:06]: Ja.

Talare 1 [00:52:07]: Och som låg där i busken. Och jag minns också mina föräldrar som, där det var självklart att man bjöd in grannen som drack och som var ensam på julafton. Då bjöd vi in honom på julafton, för vi visste att han satt själv. Det är vad jag är uppvuxen med, he, att, ja.

Intervjuare 1 [00:52:29]: Man, är det som att, fanns tid på något, eller?

Talare 1 [00:52:36]: Mm, det.

Intervjuare 1 [00:52:37]: Utrymme kanske man ska säga, att bry sig på ett annat sätt? Eller vad tror du, varför det är skillnad?

Talare 1 [00:52:43]: Och tid, tiden var ju, tiden är ju egentligen likadan för alla men det var inte trendigt att bry sig så vansinnigt mycket om sig själv som det är nu. Nu ska ju alla, nu ska man ju självförverkligas, och det är liksom viktigast. Och det är ju viktigt, om vi kan, men nu har vi hållit på och självförverkligat oss, jag hörde ju en talande metafor, att nu vi är så högt upp på Maslows behovstrappa att vi tappat fotfästet med det första trappsteget.

Intervjuare 1 [00:53:08]: Intressant.

Talare 1 [00:53:09]: Vi är ju liksom så inne i självförverkligandet så vi hinner inte äta och sova och vila. Utan vi, vi stressar på så vansinnigt mycket, och då tappar vi naturligtvis våra medmänniskor också. Om inte ens en liten kolonistuga eller en sommarstuga kan få vara en sommarstuga utan måste vara designat upp till tänderna höll jag på att säga, men en stuga har ju inte tänder men [skrattar 00:53:32]. Men om allt måste vara så perfekt.

Intervjuare 1 [00:53:36]: Ja.

Talare 1 [00:53:36]: Då försvinner ju tiden naturligtvis, så då lägger vi ju tiden på någonting som är så viktigt och då, ja, då kan vi inte bry oss om varandra, och har vi då dessutom stora ledare i världen och i samhället som öppet uttrycker detta, att vi inte ska bry oss om varandra, ja men då blir det ju legalt, då är det liksom, ja, då är det det som gäller. Så då, då får man kämpa ännu mer för att ha kvar lite, lite go Göteborgs-anda.

Intervjuare 1 [00:54:07]: Ja, jo men är det inte lite så att man, får försöka och, lite motkraft på något vis då?

Talare 1 [00:54:15]: Mm.

Intervjuare 1 [00:54:16]: Eller, men du möter ju människor, känner du att du?

Talare 1 [00:54:22]: Jo

Intervjuare 1 [00:54:23]: Att du ger dom då va sån?

Talare 1 [00:54:23]: Ja det känner jag verkligen, jag träffar ju folk som, jag har ju träffat folk som inte varit på vanligt jobb i arbetsmarknaden på 20 år, som lever väldigt väldigt isolerade, som går från Hisingen till Saronkyrkan, för att man inte har råd med spårvagnsbiljetten. Går hela vägen för att dom vill ha ut matkassar där. Och som känner att dom får sånt lyft för att dom har blivit bemötta, bara det, blivit bemött på ett värdigt sätt.

Intervjuare 1 [00:54:51]: Ja, just det.

Talare 1 [00:54:52]: Och det är klart att det ger mig jättemycket om jag får höra en sån sak.

Intervjuare 1 [00:54:56]: Ja, ja ja.

Talare 1 [00:54:57]: Samtidigt behöver jag ju också påfyllning.

Intervjuare 1 [00:54:59]: Precis.

Talare 1 [00:54:59]: för att jag träffar, mina klienter mår ju inte bra, många av dom.

Intervjuare 1 [00:55:02]: Vad får du påfyllning då?

Talare 1 [00:55:05]: Det, jag får ju inte så mycket, jag måste ta, hämta det någon annanstans

ifrån, jag måste träffa mina vänner och dansa och, men jag är ofta för trött för det.

Intervjuare 1 [00:55:14]: Ja.

Talare 1 [00:55:14]: Så jag går hem och bara lägger mig, och skriver inte på min roman, så den blir ju aldrig färdig.

Intervjuare 1 [00:55:19]: [skrattar 00:55:20]

Talare 1 [00:55:20]: Men om 100 år kanske [skrattar 00:55:22]

Intervjuare 1 [00:55:26]: Ja, det känns som att vi börjar bli klara.

Talare 1 [00:55:27]: Mm.

Intervjuare 1 [00:55:28]: Mm, jättefint. Har du något du vill tillägga?

Talare 1 [00:55:33]: Nej, men... var rädda om Göteborg. Mm.

Intervjuare 1 [00:55:39]: [skrattar 00:55:39] Okej. Tack ska du ha.

[bandningen slutar]